

Läts, nink naine pödim eddesi, seni kui üts töine naine teed mõda tulli, sis hõigas tedda nink üttel: „kohhes rut Kiresti, tulle, mes ma ütle; Mäe-Marril jo sülletäus käen! tütrik kui tõrrikenne, immelik suur läts, silma kui jännessel, ja kange kaal, nink på pisti; kül ta kehwa emma pea är-ravärap! —”

Üts teopois läts mõda, naise tagganiwa. Pois jõudis eddesi kubja lähhüdäle; kubjas ähwärdaš: „oh! sa laiss, kos mo kep, pääiv suren förgen jo!”

Pois: „ärge pandke pahhas, pai kubjas, juttu jái te päääl kullema. Oh! immetust! sedda kenna Marri, kes ni uhke olli, kubja ärrapölg, ja moisa poissi mahhajät; nüüd täl käen!”

Kubjas: „mes sis Marril om?”

Pois: „nüüd Mäe - perremihhel immeteggo koddun! Marril tüttar, jännesse näggo ja soe modo; emmale wötnu wastta kui närrises.”

Pois läts tömannu, nink kubjas üttel omma emma wastta: kae nüüd förti, ni allandap Jummal suurt rahwast; sääls ta nüüd om, ilmaimmes, rahwa narus! Minge ommete, emmakenne, mäele kaema.

Töisest pääval iste Mäe Johannini naine sengi were päääl, latsekenne olli tal sullen, ja ta kuts omma meest nink üttel: „Johann kae nüüd sinna ka weikest tüddrikut, ma ei tunne täl middake wikkal ollewat. Kubja wanna emma ütles, et tal soest sadu hädda; jobba ta weidikesse tedda arsisi, we päle tek sõnnu, ja mõsk, ja walget pulbrit

and ka, öddangul lubbas soe karivu tuivva ja suitsutada. Murreta sinna silmawalgusse mõnd koppikat rahha malmis; pari sukke ja wö anni talle jo waiva wastta.”

Mees kait latse päle nink ütles: „mes minna nüüd fest latset tunne; mul eddimenne särast weikest nähta. Sadame ta hommen kirko mannu, et ta riisti nimme alla saap; tekko sis Jummal, mes ta teep; pidds woime iks perran piddada.”

Pühhapäival kui kirku perramest wersi lausti, kõuneliwa naise käärkambre läwwe een: „ollete kuuldnu Mäe-Johanni noriku lufku? temma olli sut ähmatanu, ja nüüd rõökwat läts kui süssi, ja käändwat silma kowweride ja närrisewat riinna otsan, et ta wai lahki kihuse. Meie wanna emma käup tedda arstima.”

„Lühhi” wastap töine naine, särast ei arsti keake; meie ülleaija-rahwas omma tedda nännu, ta om õigede ni lodu, karwane kui süssi ja jänese på!”

Kolmas naine näütap käega ja ütles: „kae kas na ei tulle, kats runa een, källitse mõllemba rattil, Marri noremb welli ratsal, kes muud kui Mäe riijatse rahwas! Oh! pattu, särast veel pühha kotta tuivva!”

Wadderi lätsi sisse, kirko-proowwa tulli kirkuist wälja läwwe päle; naise terretiwa nink wöttiwa jutto ütles: „Proowwakenne, ollete kuuldnu, soe poig wijas täamba riijma? Mäe norik tonu soe poja ilmale! kaege kos wadderi, kuis ná tedda